

عالی ترین منفعت

ویلیام ون دوودوارد

هنگامی که پولس رسول تیموتائوس را به تعلیم وفادارانه‌ی کلام نیکوی خداوند ترغیب می‌کند، به جنبه‌ای از مسیحیت دروغین می‌پردازد. معلمان دروغین با تمایل و میل به دستیابی به منافع شخصی خود برانگیخته می‌شوند (اول تیموتائوس ۶). از آنجایی که چنین معلمی در سرکوب حقایق خداوند در بی‌ایمانی و در ناراستی زندگی می‌کند، در واقعیت نه انجیل و نه خداشناسی را درک نمی‌کند. معلم دروغینی که با هوس‌های خودخواهانه و روحیه‌ی بحث و جدل مشخص می‌شود، معتقد است که به نوعی، اشتیاق و پیگیری خداشناسی سبب می‌شود که به منفعت‌های شخصی در حیثیت یا ثروت دست پیدا کند (اول تیموتائوس ۶: ۴-۵). این‌گونه است که به تعالیم و اعمال ظاهری خداشناسی او جهت می‌دهد. تحلیل نهایی پولس ما را به چالش می‌کشد تا قلب‌های خود را مورد بررسی قرار دهیم: به دنبال چه منفعتی هستیم؟ و چه سودی ما را برمی‌انگیزد؟

مسیحی راستین که خداوند عیسی مسیح را دوست دارد، برکت باورنکردنی نجات در او را می‌بیند و اشتیاق برای خداشناسی الهی دارد، زیرا خداشناسی یعنی زندگی در ارتباط با خدای زنده (اول تیموتائوس ۶: ۳). او با متن مشهور سرود "آیا این امکان دارد که من در خون نجات‌دهنده امتیازی کسب کنم؟" هم‌نوا می‌شود و از محبت خداوند شگفت‌زده است. هنگامی که دل‌هایمان با خداوند راست باشد، این همان چیزی است که ما را به پیش می‌برد. متیو هنری به زیبایی این را بیان می‌کند که معلمان دروغین فکر می‌کردند که می‌توانند با تظاهر به تقوا، منفعت‌های شخصی کسب کنند، در حالی که یک مسیحی از آنچه در مسیح به دست آورده است، شگفت‌زده شده و می‌فهمد که خداشناسی به‌خودی خود منفعت است. پولس رسول هم با قاطعیت و هم با شور می‌گوید: «لیکن دینداری با قناعت سود عظیمی است.» (اول تیموتائوس ۶: ۶). چه چیزی می‌تواند بزرگ‌تر از حیاتی که در ارتباط با خدا است باشد؟ چه چیزی می‌تواند بهتر از این باشد که در شباهت به او رشد کنیم؟

پولس در نامه خود به تیموتائوس دلیل دیگری را نیز عنوان می‌کند که چرا در خداشناسی منفعت بزرگی یافت می‌شود: «زیرا که در این دنیا هیچ نیاوردیم و واضح است که از آن هیچ نمی‌توانیم برد. پس اگر خوراک و پوشاک داریم، به آن‌ها قانع خواهیم بود.» (اول تیموتائوس ۶: ۷-۸). منفعت زمینی و مادی در بیشتر موارد فقط تا پایان همین زندگی باقی خواهد بود و خدا نیازهای ما را تأمین خواهد کرد. اما منفعت به‌دست‌آمده از خداشناسی، به طور جاودانه افزایش می‌یابد. این عالی‌ترین منفعت است.

پولس رسول بر حسب تجربیات خود، آسایشی را می‌شناسد که از قناعت و خشنودی در مسیح ناشی می‌شود. او با داشتن زندگی در و همراه با مسیح، آسایش لازم برای این زندگی و زندگی ابدی را دارد. در نامه‌ای که از زندان به فیلیپیان می‌نویسد، پولس به یک اندازه هم از سخاوت خوانندگان خود شادمان می‌شود و هم آنها را تشویق می‌کند که همانند او، در بخشندگی و نیکویی خداوند آسایش یابند: «زیرا که آموخته‌ام که در هر حالتی که باشم، قناعت کنم.» (فیلیپیان ۴: ۱۱). هر چه بیشتر در خداشناسی و همچنین زندگی در ارتباط با خدا رشد کنیم، همه چیز در دیدگاه صحیح‌تری قرار خواهد گرفت: «هرگاه خدا با ما است کیست

به ضدّ ما؟ او که پسر خود را دریغ نداشت، بلکه او را در راه جمیع ما تسلیم نمود، چگونه با وی همه چیز را به ما نخواهد بخشید؟» (رومیان ۸: ۳۱-۳۲). زندگی با خدا آغاز میراث ابدی است که «فناناپذیر، بی‌آلایش، و جاودانی» است (اول پطرس ۱: ۴؛ مکاشفه ۲۲: ۳-۵ را ببینید). منفعتی بزرگ‌تر و عالی‌تر از این وجود ندارد.

این مقاله در مجله [تیبیل تاک](#) منتشر شده است.

دکتر ویلیام ون دوودوارد، استاد تاریخ کلیسا در دانشگاه الهیات پرزبیتری گرین ویل در کارولینای جنوبی است. او نویسنده یا ویراستار چندین کتاب، از جمله «جستجوی آدم تاریخی» و «درس‌های تفسیری و موعظه‌های عبرانیان از چارلز هاج» است.